Aquí estem

En els darrers dies, el tècnic del Manchester City [http://www.diaridegirona.cat/tags/manchester-city.html], Pep Guardiola, s'ha referit, cosa que ja havia fet molts altres cops abans, a la situació actual del seu país. En aquesta ocasió, fent referència a l'empresonament dels Jordis.

El ministre Méndez de Vigo deia l'altre dia que Guardiola sabia tant de política com ell de física nuclear. I ahir podíem llegir una frase de l'extècnic de l'Unicaja [/esports/basquet/acb/unicaja/] i de la selecció espanyola de bàsquet Javier Imbroda en què deia que sentir parlar a Guardiola de democràcia era com sentir parlar Falete de ladieta mediterrània. Curiós, ja que hem posat l'exemple d'aquests dos noms, que no haguem sentit ni el ministre, ni l'extècnic, dir que si a Osca es pot jugar amb una immensa bandera espanyola a la graderia, a Reus també s'hauria de poder jugar amb una immensa senyera. Perquè al final, es tracta només de dos estandards representatius, mai ofensius, de cada zona.

Fa ja uns quants anys, un bon davanter centre de nom Salva Ballesta, va esbombar als quatre vents que ell com a espanyol mai jugaria en un equip català. I no recordo ningú que li recriminés el fet de menystenir una part del territori que teòricament la seva bandera abraçava. De fet, si al jugador no li venia de gust, per què havia de fer-ho? Per què Piqué, com Guardiola, o com tambe fa Sergio Ramos [/esports/futbol/primera-divisio/real-madrid/sergio-ramos.html], no pot donar el seu punt de vista del que sent en la situació actual? Per què no poden dir-ho també Eloi, Granell o Pons? I si ho diuen, per què no poden seguir sent amics de Portu, Borja o Juanpe? Crec que tot plegat podria ser molt més senzil si s'apliqués una cosa tan senzilla com el respecte. Als sentiments, a les idees i a expresar-les amb això, amb respecte.

I és que en això no hi hauria d'haver bons ni dolents, tot i que semblen obstinats que hi siguin. La mostra més clara aquest mateix cap de setmana al Camp Nou, quan una part de la grada va dedicar al tècnic del Malaga aquell mític «Míchel maricón» que ràpidament va ser silenciat per la resta de l'afició en un clar símptoma de reprovació, i alhora de respecte cap a l'entrenador visitant, per molt que aquest en el seu dia hagués estat una de les icones del gran rival.

Montilivi, per exemple, faria malament si aquest diumenge es dedica a insultar el Reial Madrid per la seva procedència. Vaja que jo vull ser català per mi mateix, no contra ningu.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/10/24/aqui-estem/874927.html?utm_source=rss